

Arrest

nr. 86 029 van 22 augustus 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 4 april 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 maart 2012 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 juni 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 juli 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat P. VANCRAEYNEST verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. VAN DE VELDE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers dienden op 8 november 2011 een asielaanvraag in bij de Poolse autoriteiten. Verzoekers zijn op 20 november 2011 naar België gekomen en dienden een asielaanvraag in op 21 november 2011. Op 5 maart 2012 werd hun aanvraag verworpen en werd aan verzoekers de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd.

Dit zijn de bestreden beslissingen.

De bestreden beslissing genomen in hoofde van verzoeker K.S. (...) luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 Oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

*aan de genaamde K. S. (...)
geboren te G.(...), op (in) (...)
van nationaliteit: Rusland (Federatie van)
die een asielaanvraag ingediend heeft.*

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Polen (1) toekomt, met toepassing van art 16.1.C van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003.

Betrokkene heeft op 21/11/2011 een asielaanvraag ingediend bij de bevoegde autoriteiten in België. Betrokkene verklaarde dat hij op dezelfde dag in België is toegekomen. Betrokkene verklaarde het Russische staatsburgerschap te bezitten en geboren te zijn op 13/12/1983.

Uit de vingerafdrukkencontrole van 21/11/2011 in de centrale databank Eurodac blijkt dat betrokkene voorafgaand aan zijn asielaanvraag in België, reeds asiel had gevraagd in Polen (08/11/2011). Betrokkene verklaart tijdens zijn verhoor van 26/01/2012 op de dienst Vreemdelingzaken dat hij op 05/11/2011 Tsjetsjenië (Russische Deelrepubliek) heeft verlaten en via Wit-Rusland naar Polen is gereisd waar ze op 08/11/2011 asiel vroeg samen met zijn vrouw K. M. (...) en hun 3 kinderen. Betrokkene verklaart dat hij niet weet of er een beslissing werd genomen betreffende hun asielverzoek. Het gezin zou tot 16/11/2011 in een opvangcentrum hebben verbleven en vervolgens zouden ze op 19/11/2011 Polen hebben verlaten en naar België zijn gekomen. Op 21/11/2011 vroegen ze asiel aan bij de bevoegde instanties in België.

Op basis het Eurodacverslag werd op 01/02/2012 een terugnameverzoek op basis van art. 16.1.C van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 (Dublin II Verordening) aan de Poolse autoriteiten verstuurd. De Poolse autoriteiten lieten de Belgische autoriteiten op 06/02/2012 weten dat het verzoek tot terugname wordt ingewilligd in overeenstemming met art. 16.1.C van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 voor betrokkene. Ook voor zijn echtgenote en hun 3 minderjarige kinderen is een terugnameakkoord met Polen.

Gevraagd naar specifieke reden waarom betrokkene precies in België zijn asielaanvraag wou indienen, antwoordt betrokkene dat België hem werd aangeraden door een kennis. Betrokkene vermeldt geen redenen met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling die een verzet tegen een overdracht aan Polen zouden rechtvaardigen. Betrokkene stelt wel dat het in Polen te gevaarlijk zou zijn, Hij vertelt dat hij er een persoon van de Tsjetsjeense opsporingsdienst tegenkwam en ruzie had met deze persoon. Indien betrokkene meent dat zijn veiligheid in Polen bedreigd wordt door derden, dient hij zich hiervoor te richten tot de bevoegde Poolse instanties. Betrokkene verklaart nog dat hij hoorde dat er in Polen Tsjetsjeense vluchtelingen ontvoerd worden en naar Tsjetsjenië worden teruggebracht. We merken op dat betrokkene dit enkel “hoorde” en niet het minste begin van bewijs van deze bewering voorlegt, een bewering die geenszins gestoeld is op persoonlijk ervaring van betrokkene. We merken op dat Polen de Conventie van Genève van 1951 heeft ondertekend en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Poolse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Polen onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere Lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Betrokkene slaagt er niet in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Polen hem zal repatriëren, indien niet, dan wel niet afdoende, is vastgesteld of hij bescherming behoeft en dat hij als dusdanig zal biootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. Polen kent onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake detentie en verwijdering. Verder kunnen -indien nodig- voorlopige maatregelen

worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM). De betrokkene uitte tijdens zijn verhoor geen enkele vrees tegenover de Poolse instanties. Er is dan ook geen aanleiding om te stellen dat de betrokkene bij overdracht aan Polen risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die strijdig zouden zijn met artikel 3 van het EVRM.

Een terugkeer naar Polen kan door onze diensten worden georganiseerd. De Poolse autoriteiten zullen bovendien tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene (indien betrokkene van deze mogelijkheid wenst gebruik te maken) zodat aangepaste opvang kan voorzien worden. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht naar Polen (indien betrokkene wenst beroep te doen op dit aanbod door onze instanties) in de allerbeste omstandigheden zal worden uitgevoerd.

Betrokkene verklaart geen familie te hebben in België, noch elders in Europa. Een behandeling van de asielaanvraag in België op basis van art 7 of art 15 van de Dublin Verordening is derhalve niet aan de orde. Betrokkene vermeldt enkele gezondheidsproblemen. Hij verklaart hiervoor in behandeling te zijn in het opvangcentrum. Er zijn geen medische attesten aanwezig in het administratief dossier die erop zouden kunnen wijzen dat betrokkene niet in Staat zou zijn zich naar Polen te begeven.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Poolse autoriteiten toekomt met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 16.1.c van Verordening (EG) Nr. 343 en moet betrokkene het grondgebied van het Rijk binnen de zeven (7) dagen verlaten. Hij dient zich aan te bieden bij de bevoegde Poolse autoriteiten.(2).”

De bestreden beslissing genomen in hoofde van verzoekster K.M. (...) luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

aan de genaamde K. M. (...)
geboren te (...), op (in) (...)
van nationaliteit: Rusland (Federatie van)
die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Polen (1) toekomt, met toepassing van art 16.1.C van de Verordening van de Raad (EG) nr, 343/2003 van 18 februari 2003.

Betrokkene heeft op 21/11/2011 een asielaanvraag ingediend bij de bevoegde autoriteiten in België. Betrokkene verklaarde dat zij op dezelfde dag in België is toegekomen. Betrokkene verklaarde het Russische staatsburgerschap te bezitten en geboren te zijn op 15/05/1988.

Betrokkene verklaart tijdens haar verhoor van 26/01/2012 op de dienst Vreemdelingzaken dat ze op 05/11/2011 Tsjetsjenië (Russische Deelrepubliek) heeft verlaten en via Wit-Rusland naar Polen is gereisd waar ze op 08/11/2011 asiel vroeg samen met haar man K. S. (...) en hun 3 kinderen. Betrokkene verklaart dat ze niet weet of er een beslissing werd genomen betreffende hun asielverzoek. Het gezin zou tot 16/11/2011 in een opvangcentrum hebben verbleven en vervolgens zouden ze op 19/11/2011 Polen hebben verlaten en naar België zijn gekomen. Op 21/11/2011 vroegen ze asiel aan bij de bevoegde instanties in België.

Op basis het Eurodacverslag werd op 01/02/2012 een terugnameverzoek op basis van art. 16.1.c van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 (Dublin II Verordening) aan de Poolse autoriteiten verstuurd. De Poolse autoriteiten lieten de Belgische autoriteiten op 06/02/2012 weten dat het verzoek tot terugname wordt ingewilligd in overeenstemming met art. 16.1.C van de

Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 voor betrokkene en haar 3 minderjarige kinderen. Ook voor haar echtgenoot is een terugnameakkoord met Polen.

Gevraagd naar specifieke reden waarom betrokkene precies in België haar asielaanvraag wou indienen, antwoordt betrokkene dat ze denkt dat het in België veilig zal zijn. Betrokkene vermeldt geen redenen met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling die een verzet tegen een overdracht aan Polen zouden rechtvaardigen. Betrokkene stelt enkel dat er in Polen veel kennissen wonen waardoor het er niet veilig zou zijn. Indien betrokkene meent dat haar veiligheid in Polen bedreigd wordt door derden, dient zij zich hiervoor te richten tot te bevoegde Poolse instanties. Polen heeft de Conventie van Genève van 1951 ondertekend en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Poolse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Polen onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere Lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Betrokkene slaagt er niet in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Polen haar zal repatriëren, indien niet, dan wel niet afdoende, is vastgesteld of zij bescherming behoeft en dat zij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. Polen kent onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake detentie en verwijdering. Verder kunnen -indien nodig- voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM). De betrokkene uitte tijdens haar verhoor geen enkele vrees tegenover de Poolse instanties. Er is dan ook geen aanleiding om te stellen dat de betrokkene bij overdracht aan Polen risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die strijdig zouden zijn met artikel 3 van het EVRM.

Een terugkeer naar Polen kan door onze diensten worden georganiseerd. De Poolse autoriteiten zullen bovendien tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene (indien betrokkene van deze mogelijkheid wenst gebruik te maken) zodat aangepaste opvang kan voorzien worden. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht naar Polen (indien betrokkene wenst beroep te doen op dit aanbod door onze instanties) in de allerbeste omstandigheden zal worden uitgevoerd.

Betrokkene verklaart geen familie te hebben in België, noch elders in Europa. Een behandeling van de asielaanvraag in België op basis van art 7 of art 15 van de Dublin Verordening is derhalve niet aan de orde. Betrokkene vermeldt enkele gezondheidsproblemen. Er zijn geen medische attesten aanwezig in het administratief dossier die erop zouden kunnen wijzen dat betrokkene niet in Staat zou zijn zich naar Polen te begeven.

Gelet op al deze elementen. is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Poolse autoriteiten toekomt. met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 16.1.C van Verordening (EG) Nr. 343 en moet betrokkene het grondgebied van het Rijk binnen de zeven (7) dagen verlaten. Zij dient zich aan te bieden bij de bevoegde Poolse autoriteiten.(2)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekers voeren een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“Overwegende dat de verzoekers een eerste middel nemen van de schending van 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen. art 62 van de en van 15 december 1980. Dat elke bestuurshandeling gemotiveerd dient te worden. Dat dit vereiste motivering bestaat in het aangeven van wettelijke en feitelijke beschouwingen die de beslissing gronden. Dat deze motivering bovendien adequaat dient te zijn. Dat het hier niet het geval is. Overwegende dat de tegenpartij stelt, in de bestreden beslissing, dat België niet verantwoordelijk is voor het onderzoek van

hun asielaanvraag, maar wel Polen in toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 en artikel 16§1 van de EU verordening 343/2003. Dat artikel 51/5 luidt (...). Dat dit artikel zuiver procedureel is en eigenlijk verwijst naar de Internationale verdragen waarbij België betrokken is, zoals EU-verordening 343/2003. Dat artikel 16§1 van desbetreffende verordening opgenomen wordt in het hoofdstuk "overname en terugname": (...).

"De lidstaat die krachtens deze verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek is verplicht

c) een asielzoeker wiens verzoek in behandeling heeft en die zich ophoudt in een andere lidstaat zonder daarvoor toestemming te hebben gekregen, volgens de in artikel 20 bepaalde voorwaarden terug te nemen"

Dat ook dit artikel zuiver procedureel is die enkel de overplaatsing van de asielzoeker bedoelt eens de verantwoordelijke lidstaat gekend is. Dat hier de tegenpartij de juiste wettelijke basis van de verordening op basis van haar beslissing niet verduidelijkt. Dat het gewone feit dat de Poolse staat zijn toestemming gaf met de terugname van de verzoekers en hun kinderen niet volstaat zodat ze kunnen verzekeren dat Polen wel degelijk de bevoegde staat was voor hun asielaanvraag in fine. Dat de Raad van State bij gevolg geacht heeft in een arrest van 07 augustus 2006 dat (...). Dat deze rechtspraak door dit gerecht in een recent arrest bevestigd werd: (...)."

2.2. Artikel 10 van Verordening (EG) nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend, bepaalt:

"1. Wanneer is vastgesteld, aan de hand van bewijsmiddelen of indirect bewijs, zoals omschreven in de twee in artikel 18, lid 3, genoemde lijsten, inclusief de gegevens zoals bedoeld in hoofdstuk III van Verordening (EG) nr. 2725/2000, dat een asielzoeker op illegale wijze de grens van een lidstaat heeft overschreden via het land, de zee of de lucht of komende vanuit een derde land, dan berust de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het asielverzoek bij die lidstaat."

Verzoekers hebben op 26 januari 2012 zelf verklaard dat ze in Polen een asielaanvraag hebben ingediend op 8 november 2011.

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat *"Uit de vingerafdrukkencontrole van 21/11/2011 in de centrale databank Eurodac blijkt dat betrokkene voorafgaand aan zijn asielaanvraag in België, reeds asiel had gevraagd in Polen (08/11/2011)".*

De verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991. De formele motiveringswet vereist niet dat een beslissing de motieven van de motieven vermeldt (RvS, nr. 137.413, 22 november 2004).

Het eerste middel is ongegrond.

2.1.2. Verzoekers voeren een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“Overwegende dat de verzoekers een tweede middel nemen van de schending van art 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, art 62 van de wet van 15 december 1980 en artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

- Eerste tak: onveiligheidsvrezen van de verzoekers. Overwegende dat de verzoeker uitgelegd heeft dat hij vreesde naar Polen te moeten terugkeren omdat een agent van de Tsjetsjeense onderzoeksdienst met wie hij ruzie gehad had, hem aangetroffen had. Dat de verzoekers ook gehoord hebben dat verschillende Tsjetsjenen ontvoerd waren en naar het thuisland teruggebracht waren. Dat sommigen trouwens spoorloos verdwijnen zonder enige onderzoekspiste. Dat ze hun vrezen duidelijk uitgelegd hebben, wat zelden het geval is bij het eerste gehoor. Dat de tegenpartij slechts aangeeft dat de verzoekers geen bewijs van hun beweringen hebben en dat ze zich beter hadden moeten wenden tot de Poolse overheden. Dat ofschoon de kandidaat-vluchteling zelf bewijzen van de verklaarde feiten moeten brengen, is dit vereiste minder streng voor de tegenpartij dan voor het CGVS, dat de asielaanvraag nauwkeurig en zorgvuldig moet onderzoeken. Dat immers, de wetgeving terzake maakt dat het gehoor voor de DVZ heel kort is en daarbij kunnen de kandidaten-vluchtelingen hun problemen niet nauwkeurig uitleggen. Dat de tegenpartij de situatie van Tsjetsjenen in Polen, niet geanalyseerd heeft qua situatie of veiligheid, of nog qua mogelijke bescherming door de Poolse overheden. Dat het echter bekend is dat Russen vluchtelingenkampen gemakkelijk infiltreren en schrik verspreiden. Dat Polen ver van gezellig is voor de Tsjetsjenen, die zich niet veilig voelen in dit land. Dat de tegenpartij dus niet concreet nagezien heeft of de terugkeer van de verzoekers naar Polen strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag oor de rechten van de Mens.

- Tweede tak: asielprocedure in Polen. Overwegende dat de tegenpartij van mening is dat de terugkeer van de verzoekers naar Polen in beste omstandigheden zou kunnen gebeuren. Dat ze eraan toevoegt dat Polen lid van de Europese Unie is zodat er geen reden is dat de aanvraag van de verzoekers niet correct onderzocht zou kunnen worden. Dat de verzoekers, volgens haar, geen bewijs van het tegengestelde leveren. Dat het echter bekend is dat bepaalde landen, zelfs leden van de EU, aan bod komen voor de manier waarop ze de asielaanvragen onderzoeken. Dat Polen 1 van deze landen duidelijk is “Polen biedt geen nodige waarborgen qua onderzoek van de asielaanvraag, toekenning van bescherming of waardige onthaal “. Dat het feit dat Polen het Verdrag voor de Rechten van de Mens ondertekend heeft, niets verandert aan deze vaststelling. Dat geen veiligheid aan de asielzoekers geboden kan worden in Polen. Dat uit hierbij gevoegde documenten blijkt “de erkenningsgraad van vluchtelingsstatus blijft heel laag voor Tsjetsjenen, de teruggenomen asielzoekers in het kader van Dublin II worden opgesloten en hun aanvraag wordt automatisch ongegrond beschouwd de toegang tot zorgen en opvoeding van Tsjetsjeense kinderen worden niet verzekerd’. Dat het aantal erkenningen van het statuut van vluchteling sterk gedaald is in Polen (verslag van de vereniging van bedreigde volkeren januari 2011). Dat de situatie nog erger is voor de Russen: “vluchtelingen van Russische oorsprong vormden nog altijd de grootste groep asielzoekers op een totaal van 69%. Binnen deze groep bedraagt de verwerpsgraad 83,2%.” Dat ook “sinds 2009 is het aantal weigeringen van de verschillende soorten bescherming sterk gestegen. Dit geeft de indruk dat de Poolse regering de vluchtelingen niet meer wil beschermen en /of dat Poolse onthaal van asielzoekers door het grote aantal vluchtelingen overvol is”. Dat wat Tsjetsjenen betreft, “vlucht voor onmiddellijke aanhouding, verkrachtingen, foltering, en andere schendingen van de mensenrechten, die door veel NGO en internationale instellingen, weinig in rekening genomen worden”. Dat de verzoekster dus dit vertrek vreest. Dat Tsjetsjeense asielzoekers immers slecht onthaald worden. Dat bovenvermeld verslag vermeldt dat volgens bepaalde NGO s voor het asielrecht in Polen, zijn de omstandigheden in de centra heel hard, eenzame opsluiting, gebrek aan hgtjiene, scheiding mannen-vrouwen, weinig mogelijke uitstappen. Dat het probleem van het gebrek aan personeel is bijzonder zorgwekkend en oa van specialisten. Overwegende dat de Dienst voor Vreemdelingenzaken eigenlijk belast is met het onderzoek van de ontvankelijkheid van een asielaanvraag, met het bepalen welke Staat verantwoordelijk is en of België verantwoordelijk is, met de beoordeling van de mogelijke toepassing van de soevereiniteitsbeschikking in artikel 3 §2 verdrag van Dublin. Dat de tegenpartij eigenlijk niet gecontroleerd heeft of de asielaanvraag door de Poolse overheden correct kan worden onderzocht en zich beperkte tot het stellen dat Polen lidstaat van de EU is.”

2.2.2. Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet de verzoekende partij doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS, nr. 105.233 van 27 maart 2002; RvS, nr. 105.262 van 28 maart 2002; RvS, nr.

104.674 van 14 maart 2002; RvS, nr. 120.961 van 25 juni 2003; RvS, nr. 123.977 van 8 oktober 2003). De verzoekende partijen maakt met hun betoog niet aannemelijk dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing artikel 3 van het EVRM heeft miskend.

Verzoekers vrezen dat zij in geval van terugkeer naar Polen een groot risico zouden lopen op een schending van artikel 3 EVRM. Verzoekers verwijzen daartoe naar een rapport. Een verwijzing naar algemene rapporten volstaat evenwel op zich niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM. *In casu* worden deze rapporten op geen enkele wijze op de persoonlijke situatie van verzoekende partij betrokken waardoor een schending van artikel 3 EVRM niet wordt aangetoond (RvS, nr. 113.729 van 16 december 2006).

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen.

In de motivering van de eerste bestreden beslissing wordt vastgesteld:

“Gevraagd naar specifieke reden waarom betrokkene precies in België zijn asielaanvraag wou indienen, antwoordt betrokkene dat België hem werd aangeraden door een kennis. Betrokkene vermeldt geen redenen met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling die een verzet tegen een overdracht aan Polen zouden rechtvaardigen. Betrokkene stelt wel dat het in Polen te gevaarlijk zou zijn. Hij vertelt dat hij er een persoon van de Tsjetsjeense opsporingsdienst tegenkwam en ruzie had met deze persoon. Indien betrokkene meent dat zijn veiligheid in Polen bedreigd wordt door derden, dient hij zich hiervoor te richten tot te bevoegde Poolse instanties. Betrokkene verklaart nog dat hij hoorde dat er in Polen Tsjetsjeense vluchtelingen ontvoerd worden en naar Tsjetsjenië worden teruggebracht. We merken op dat betrokkene dit enkel ‘hoorde’ en niet het minste begin van bewijs van deze bewering voorlegt, een bewering die geenszins gestoeld is op persoonlijk ervaring van betrokkene. We merken op dat Polen de Conventie van Genève van 1951 heeft ondertekend en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Poolse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Polen onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere Lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Betrokkene slaagt er niet in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Polen hem zal repatriëren, indien niet, dan wel niet afdoende, is vastgesteld of hij bescherming behoeft en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. Polen kent onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake detentie en verwijdering. Verder kunnen -indien nodig- voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM). De betrokkene uitte tijdens zijn verhoor geen enkele vrees tegenover de Poolse instanties. Er is dan ook geen aanleiding om te stellen dat de betrokkene bij overdracht aan Polen risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die strijdig zouden zijn met artikel 3 van het EVRM.”

In de motivering van de tweede bestreden beslissing wordt vastgesteld:

“Gevraagd naar specifieke reden waarom betrokkene precies in België haar asielaanvraag wou indienen, antwoordt betrokkene dat ze denkt dat het in België veilig zal zijn. Betrokkene vermeldt geen redenen met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling die een verzet tegen een overdracht aan Polen zouden rechtvaardigen. Betrokkene stelt enkel dat er in Polen veel kennissen

wonen waardoor het er niet veilig zou zijn. Indien betrokkene meent dat haar veiligheid in Polen bedreigd wordt door derden, dient zij zich hiervoor te richten tot te bevoegde Poolse instanties (...).”

De verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig augustus tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. MILOJKOWIC